

JOHN GRISHAM

YARGICIN LİSTESİ

Remzi Kitabevi

YARGICIN LİSTESİ

John Grisham'dan Seçmeler

Adalet Peşinde

Boyalı Ev

Dalavere

Hesaplaşma

Maden

Muhbir

Sakin Cennet

Temyiz

Theodore Boone: Kaçırılan Kız

John Grisham

**YARGICIN
LİSTESİ**

Türkçesi
Fusun Doruker

Remzi Kitabevi

YARGICIN LİSTESİ / JOHN GRISHAM

Özgün adı: *The Judge's List*

© Belfry Holdings, Inc., 2021

Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 2023

Yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı

aracılığıyla satın alınmıştır.

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Sevrin Uysal

Son okuma: Öner Ciravoğlu

Kapak görseli: Shutterstock / Jaimie Tuchman

Kapak düzeni: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2145-6

BİRİNCİ BASIM: Temmuz 2023

Kitabın basımı 3000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

1

Arama, ofisin tüm teknolojik ilerlemelere karşı durmuş en aşağı yirmi yıllık sabit telefon sistemine gelmişti. Telefonu, sistemin tümünü anlamadan önce işten ayrılacak olan yeni santral görevlisi, Felicity adındaki dövmeli kız açmıştı. Hepsisi, özellikle yazı işleri yardımcılarının tümü işten ayrılıyordu. Elemanların değişme hızı saçma sapandı. Moraller düşüktü. Yargı Denetim Kurulu'nun bütçesi varlığından bile habersiz olan bir yasama meclisi tarafından dört yıldır azaltılıyordu.

Felicity telefonu koridorun sonundaki Lacy Stoltz'un karma karışık masasına bağlamayı becerdi. "Üçüncü hatta arayan biri var," diye bildirdi.

"Kim arıyor?" diye sordu Lacy.

"Adını söylemedi."

Yanıt vermenin çeşitli yolları vardı. Ama Lacy şu anda sıkılmıştı ve genç kızı azarlayıp doğru yola sokacak gerekli duygusal enerjiyi boşa harcamak istemiyordu. İş programları ve iletişim kuralları parçalanıyordu. YDK lidersiz bir karmaşaya doğru düşerken ofis disiplini zayıflıyordu.

Kıdemli, eski kurt olarak bir örnek oluşturmak önemliydi. "Teşekkürler," diyerek ışığı yanıp sönen tuşa bastı, "Lacy Stoltz."

"İyi günler Bayan Stoltz. Biraz zamanınız var mı?"

Kadın, eğitilmiş, aksansız, üç aşağı beş yukarı kırklı yaşlarının ortasındaydı. Lacy ses oyununu hep oynardı. "Kiminle görüşüyorsunuz?"

"Şimdilik adım Margie ama başka isimler de kullanıyorum."

Keyfi yerine gelen Lacy neredeyse kısık sesle gülecekti. "En

azından bu konuda açık sözlüsünüz. Normalde sahte isimleri çözmek epey zamanımı alır.”

İsimsiz aramalar çok sık oluyordu. Yargıçlardan şikâyetçi olanlar, sistemle tartışma konusunda daima tedirgin ve çekingendiler. Neredeyse hepsi yüksek yetkililerin intikam almasından korkuyordu.

“Sizinle özel bir yerde konuşmak istiyorum,” dedi Margie.

“Eğer isterseniz, benim bürom özeldir.”

“Yoo, hayır,” diye atıldı bu fikirden ürkmüş gibi. “Olamaz. Yandaki Siler Binası’nı biliyor musunuz?”

“Elbette,” dedi Lacy ayağa kalkıp pencereden Siler Binası’na bakarken. Tallahassee kent merkezindeki sayısız sıradan hükümet binalarından biriydi.

“Giriş katında bir kafe var. Orada buluşabilir miyiz?”

“Olabilir. Ne zaman?”

“Şimdi. Şu anda ikinci sütlü kahvemi içiyorum.”

“Biraz yavaşlayın. Bana birkaç dakika verin. Peki, beni tanıyacak mısınız?”

“Evet. Resminiz web sitenizde var. Ben arka tarafta, solda oturuyorum.”

Lacy’nin bürosu gerçekten de kişiye özeldi. Sol tarafındaki odada çalışan eski meslektaşı daha büyük bir kuruluşa geçtiğinden boştu. Koridordaki başka bir çalışma odası geçici olarak depoya dönüştürülmüştü. Felicity’ye doğru yürürken iki yıldır burada çalışan ve başka bir iş aramaya başlayan Darren Trope’un odasına girdi.

“Meşgul müsün?” diye sordu adamın yaptığı iş her neyse yarıda keserek.

“Pek sayılmaz.” Lacy herhangi bir şey istediğinde onun ne yaptığının önemi olmazdı. Lacy’nin herhangi bir gereksinimi varsa Darren ona aitti.

“Yardıma ihtiyacım var. Siler Binası’nda sahte isim kullandığımı itiraf eden, tanımadığım bir kadınla buluşacağım.”

“Ah, casusluğa bayılırım. Burada oturup bir tanığa açık saçık laflar söylemiş bir yargıç için yazılanları okumaktan daha keyifli.”

“Ne kadar açık saçık?”

“Oldukça çarpıcı.”

“Fotoğraf, video filan var mı?”

“Henüz yok.”

“Eğer eline geçerse bana haber ver. Yani on beş dakika sonra gelip bir resim çekebilir misin?”

“Elbette. Sorun yok. Kim olduğu hakkında hiç fikrin yok mu?”

“Hiç yok.”

Lacy dışarı çıktı, serin havanın keyfini çıkararak biraz dolaştı ve Siler Binası'nın giriş holüne girdi. Saat neredeyse dörttü ve kahve içen başka müşteri yoktu. Margie sol tarafta, arkada küçük bir masada oturuyordu. Adeta birisi götürmüş ve yakalanmak istemiyormuş gibi hızla elini salladı. Lacy gülümseyerek ona doğru yürüdü.

Afro-Amerikalı, kırklı yaşların ortasında, meslek sahibi, çekici, eğitilmiş, pantolonu ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla Lacy'den daha şıktı ve bugünlerde YDK'da her tür giyime izin vardı. Eski patron ceket kravat giyilmesini istiyor ve kot pantolondan nefret ediyordu ama iki yıl önce emekli olunca kurallarının çoğunu yanında götürmüştü.

Lacy, dirseklerini formika tezgâha dayamış, elindeki pembe telefona tümüyle büyülenmiş gibi bakan kahveci kızın önünden geçti. Kız başını kaldırıp gelen müşteriyi selamlamayı hiç düşünmeyince, Lacy de kafein tüketmek istemedi.

Margie ayağa kalkmadan elini uzattı. “Sizinle tanıştığuma memnun oldum. Kahve ister misiniz?”

Lacy gülümsedi, başını salladı ve kare masada karşısına oturdu. “Hayır teşekkürler. İsminiz Margie, değil mi?”

“Şimdilik.”

“Pekâlâ, kötü bir başlangıç yapıyoruz. Niçin sahte bir ad kullanıyorsunuz?”

“Öykümü anlatmam saatler sürer ve dinlemek isteyeceğinizden emin değilim.”

“Öyleyse niçin aradınız?”

“Lütfen Bayan Stoltz.”

“Lacy.”

“Lütfen Lacy. Yaşamımda bu noktaya ulaşmak için ne kadar duygusal travma atlattığımı bilmiyorsun. Şu anda enkaz durumundayım, tamam mı?”

Biraz gergin olmanın dışında oldukça iyi görünüyordu. Belki de nedeni ikinci sütlü kahvesini içmiş olmasıydı. Gözleri sağa sola kayıyordu. Güzel gözlerini eflatun çerçeveli büyük gözlüğü gölgeliyordu. Gözlük de ustalıkla kılık değiştirmenin bir parçasıydı.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum. Niçin sen söze başlıyorsun? Belki bir noktaya varırız.”

“Hakkında okudum.” Eğilip küçük sırt çantasından bir dosya çıkardı. “Çok eski olmayan şu Kızılderili kumarhanesi vakası. Bir kadın yargıcı üstünkörü davranırken yakaladınız ve içeri attınız. Bir gazeteci, bu olayı Amerikan mahkeme içtihatları tarihinin en büyük rüşvet skandalı olarak tanımladı.” Beş santim kalınlığındaki dosya hatasız düzenlenmiş olduğu izlenimini veriyordu.

“Mahkeme içtihatları” sözcüğünü kullanması Lacy’nin dikkatini çekti. Meslekten olmayan biri için oldukça garipti.

“Büyük bir vakaydı,” diye yanıtladı sözde alçak gönüllü gibi davranarak.

Margie gülümsedi. “Büyük mü? Bir suç örgütünü dağıttın, yargıcı enseledin ve birçok kişiyi hapse gönderdin. Sanırım hepsi hâlâ orada.”

“Doğru ama tek bir kızın başarısı değildi. FBI için içindeydi. Karmaşık bir vakaydı ve birkaç kişi öldürüldü.”

“Aralarında meslektaşın Bay Hugo Hatch de vardı.”

“Evet, Hugo dâhil. Merak ediyorum. Niçin beni böylesine araştırdın?”

Margie ellerini kavuşturup açmadığı dosyanın üstüne koydu. İşaret parmakları hafifçe titriyordu. Bakışlarını giriş kapısına çevirdi ve salonda dolaştırdı. Hiç kimse girmemiş, çıkmamış, bulutlarda kaybolmuş kahveci kız dâhil hiç kimse kımlıdamamıştı. Pipetten bir yudum içti. Eğer gerçekten ikinci kahvesiyse pek dokunulmamıştı. “Travma” sözcüğünü kullanmış, bir “enkaz” olduğunu itiraf etmişti. Lacy, kadının korktuğunu fark etti.

“Ah, buna araştırma denebileceğinden emin değilim. Yalnızca internetten bazı bilgiler. Bilirsin, orada her şey ortadadır.”

Lacy gülümseyerek sabırlı olmayı denedi. “Herhangi bir yere doğru gittiğimizi sanmıyorum.”

“Siz görevini kötüye kullanmakla suçlanan yargıçları araştırıyorsunuz, doğru mu?”

“Doğru.”

“Ve bunu ne kadar zamandır yapıyorsunuz?”

“Özür dilerim. Konuyla bağlantısı nedir?”

“Lütfen.”

“On iki yıldır.” Bunu söylemek yenilgiyi itiraf etmeye benziyordu. Çok uzun bir süre gibiydi.

“Herhangi bir vakaya nasıl dâhil oluyorsunuz?” diye sordu Margie daldan dala atlayarak.

Derin bir soluk alan Lacy, sabırlı olmayı kendine anımsattı. Bu noktaya kadar gelmiş olan şikâyetçi insanlar çoğunlukla gergindirler. Gülümseyerek yanıtladı. “Genelde bir yargıçtan şikâyetçi olan kişi bizimle iletişim kurar ve bir toplantı yaparız. Eğer şikâyetinin bir dayanağı varsa, o kişi resmî bir yazılı şikâyeti kayıttan geçirir ve biz üzerinde çalışırken kırk beş gün boyunca gizli tutarız. Buna değerlendirme adını veririz. Vakaların onda dokuzunda iş buraya kadar gider ve şikâyet reddedilir. Eğer olası bir görevi kötüye kullanma hatası bulursak yargıca

haber veririz ve yanıt vermesi için onun otuz günü vardır. Çoğunlukla herkes avukatına başvurur. Soruştururuz, oturumlar yaparız, tanıkları çağırırız, böyle sürüp gider.”

Lacy konuşurken Darren tek başına içeri girdi, kafeinsiz bir kahve siparişi vererek kahveci kızı rahatsız etti ve masadaki iki kadına aldırış etmeden bekledi, kahvesini alıp salonun öteki tarafındaki bir masaya oturup dizüstü bilgisayarını açtı ve ciddi bir çalışma havasına girdi. Hiçbir belirti vermeden bilgisayarın kamerasını Lacy'nin sırtına ve Margie'nin yüzüne doğru tutup yakın çekim için zum yaptı. Önce bir video ve ardından birkaç resim çekti.

Margie onun varlığını fark ettiyse bile belli etmedi.

Dikkatle Lacy'yi dinleyip sordu, “Bir yargıç hangi sıklıkla görevinden alınır?”

Bunun şimdi konuyla bağlantısı nedir? “Çok şükür pek sık değil. Binden fazla yargıç yetki alanımızda ve çoğunluğu dürüst, çok çalışkan, profesyonel kişiler. Karşılaştığımız şikâyetlerin çoğu bu kadar ciddi değil. İstediklerini elde edemeyen, düş kırıklığına uğramış davacılar. Çok sayıda boşanma davası. Baktıkları davaları kaybeden avukatlar çok öfkelenirler. İşimiz yoğun ama çoğunlukla anlaşmazlıklar çözülür.”

Görevini sıkıcı gibi gösteriyordu ve on iki yıldan sonra zaten ona böyle gelmeye başlamıştı.

Margie parmak uçlarıyla dosyaya vurarak dikkatle dinliyordu. Derin bir soluk alıp sordu, “Şikâyeti yapan kişinin kimliği her zaman ortaya çıkar mı?”

Lacy bir an düşünüp yanıtladı. “Önünde sonunda, evet. Şikâyetçi tarafın isimsiz kalmasına pek sık rastlanmaz.”

“Niçin?”

“Çünkü şikâyetçi, genellikle davanın gerçeklerini bilir ve yargıca karşı ifade vermek zorundadır. Bir yargıcın öfkelenmediği kişiler öne çıkmayacak kadar korkarlarsa yargıcı cezalandırmak zordur. Sen korkuyor musun?”

Bu sözcük bile onu ürkütmeye yetmişti. “Evet, böyle diyebilirsin,” diye itiraf etti.

Lacy kaşlarını çattı ve canı sıkılmış gibi göründü. “Bak, lafi gevelemeyelim. Sözüünü ettiğin davranış ne kadar ciddi?”

Margie gözlerini yumdu ve güçlkle, “Cinayet,” dedi.

Derhal gözlerini açıp başka birinin duyup duymadığını anlamak için bakındı. Yıllardır bu işte geliştirmiş olduğu sağlam kuşkuculuğuyla olayı anında kavrayan Lacy dışında etrafta konuşulanları duyacak kadar yakın oturan kimse yoktu. Bir kez daha sabırlı olmak için kendini uyardı. Tekrar baktığında Margie'nin gözleri yaşarmıştı.

Lacy öne eğilip usulca sordu, “Daimi yargıçlarımızdan birinin bir cinayet işlediğini mi söylüyorsun?”

Margie dudaklarını ısırarak yanıtladı. “İşlediğini biliyorum.”

“Bunu nereden bildiğini sorabilir miyim?”

“Babam onun kurbanlarından biriydi.”

Lacy duyduğu şeyi derin bir nefesle adeta içine çekti ve çevresine bakındı. “Kurbanlar mı? Yani birden fazla mı?”

“Evet. Babamın ikinci kurban olduğuna inanıyorum. Tam sayısını bilmiyorum ama suçlu olduğundan eminim.”

“İlginç.”

“Bu sözcüğe hafifseme denir. Yargıçların insanları öldürdüğü hakkında kaç kez şikâyet aldınız?”

“Şeyy, hiç almadık.”

“Kesinlikle. Amerika tarihinde görev yaparken cinayet işlemekten kaç yargıç mahkûm oldu?”

“Bir tane bile duymadım.”

“Doğru. Sıfır. Yani bunu ‘ilginç’ bir şey olarak önemsemelik etmeyin.”

“İncitmek istemedim.”

Salonun öbür tarafındaki Darren önemli işini bitirdi ve dışarı çıktı. İki kadın da gittiğini fark etmedi.

“İncinmedim. Ama bu kafede daha fazla konuşmayacağım.”

Yalnızca seninle paylaşmak istediğim çok fazla bilgim var ama burada olmaz.”

Lacy kutular ve kâğıt torbalar dolusu belgelerle kürsüdeki bir şerefsizin tamamen yozlaşmış olduğunu kanıtlayan yeterli sayıda kaçık ve dengesiz kişilerle karşılaşmıştı. Neredeyse her seferinde birkaç dakika yüz yüze görüşünce kararını verebilir ve şikâyeti reddetme çekmecesine atma planını yapabiliirdi. Yıllar içinde insanları okumayı öğrenmişti ve önüne çıkan manyakların birçoğu için hemen bir değerlendirme yapmak pek de zor değildi.

Margie ya da adı her neyse, kaçık, manyak ya da dengesiz bir kişi değildi. Bazı bilgilere sahipti ve korkuyordu.

“Pekâlâ. Bundan sonra ne yapıyoruz?” dedi Lacy.

“Bundan sonrası nedir?”

“Bak, beni sen aradın. Konuşmak istiyor musun, istemiyor musun? Oyun oynamaya ve senin ya da bir yargıçtan şikâyetçi olan herhangi birinin ağzından laf almaya zamanım yok. Başlangıçta beni arayanları bilgi vermeye ikna etmek için epey zaman harcıyorum. Ayda bir kez sonuçsuz bir yola giriyorum. Konuşacak mısın konuşmayacak mısın?”

Margie yine ağlıyor ve yanaklarını kuruluuyordu. Lacy elinden geldiğince merhamet duygusuyla onu inceledi ama aynı zamanda bir daha dönmek üzere masadan kalkmaya da istekliydi.

Ne var ki cinayet fikri onu meraklandırmıştı. YDK’da günün bir kısmı ufak sorunları olan ve kaybedecek bir şeyi olmayan mutsuz insanların sıradan ve önemsiz şikâyetleriyle uğraşmakla geçiyordu. Görev başındaki daimi bir yargıcın cinayet işlemiş olması inanılmayacak kadar şaşırtıcıydı.

Sonunda Margie, “East Gaines Caddesi’ndeki Ramada Oteli’nde kalıyorum. Mesai sonrası orada buluşabiliriz. Ama yalnız gelmelisin.”

Bunu bekliyormuş gibi Lacy başını salladı. “Bazı önlemlerle.

Şikâyetçilerle tek başıma büro dışında birinci toplantıyı yapmamı engelleyen bir kuralımız var. Meslektaşlarımdan biriyle birlikte gelmek zorundayım.”

“Şuradaki Bay Trope gibi mi?” diye sordu Margie, başıyla Darren’ın boş iskemlesini işaret ederek.

Lacy neden söz ettiğini görmek ve zorunlu bir yanıt bulmak için ağır ağır başını çevirdi.

“Sizin web sayfanız, tamam mı?” diye devam etti Margie. “Tüm çalışanların gülümseyen yüzleri.” Evrak çantasından kendisinin 20 × 25 cm boyutlarında, renkli bir fotoğrafını çıkarıp ona doğru itti. “İşte en iyi dileklerle. Bay Trope’un biraz önce gizlice çektiklerinden çok daha iyi, yeni tarihli bir renkli fotoğrafım.”

“Neden söz ediyorsun?”

“Eminim şimdiye dek resmimi sizin yüz tanıma yazılımınızdan geçirmiş ve hiçbir şey bulamamıştır. Hiç kimsenin veri bankasında bulunmuyorum.”

“Neden söz ediyorsun?” Margie gerçi tam isabet kaydetmişti ama Lacy şaşırmıştı ve henüz itiraf etmeye hazır değildi.

“Ah, sanırım biliyorsun. Ya yalnız gelirsin ya da asla bir daha beni göremezsin. Bürodaki en deneyimli araştırmacısın ve şimdiki patronunuz da geçici. Herhalde istediğin gibi davranabilirsin.”

“Keşke bu kadar kolay olsaydı.”

“Buna mesai sonrası içkisi diyelim. Barda buluşuruz ve her şey yolunda giderse odama çıkabiliriz ve daha mahrem şekilde konuşabiliriz.”

“Senin odana gelemem. Bizim yöntemlerimize aykırı. Eğer bir şikâyet kayda geçerse ve özel bir buluşma gerekli olursa bunu yapabilirim. En azından başlangıçta nerede olduğumu birilerinin bilmesi şarttır.”

“Öyle olsun. Saat kaçta?”

“Saat altıya ne dersin?”

“Sağ tarafta arkada oturacağım ve tıpkı senin gibi ben de yalnız olacağım. Dinleme ve kayıt cihazları, gizli kameralar, film çekerken içki içiyormuş gibi yapan meslektaşlar yok. Ve Darren’a merhaba de. Belki bir gün tanışma şerefine erişirim. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

“Pekâlâ. Artık gidebilirsin.”

Lacy bürosuna doğru binaların arasından yürürken, ilk görüşmede bu kadar canına okunduğunu hiç anımsamadığını itiraf ediyordu.

Fotoğrafı Darren’ın masasına koydu ve “İyi iş. Yakayı ele verdik. Adlarımızı, konumlarımızı ve kimlik numaralarımızı biliyor. Bu resmini verip senin dizüstü bilgisayarınla çektiklerinden daha iyi olduğunu söyledi.”

Darren fotoğrafı eline alıp baktı. “Evet, haklı.”

“Kim olduğu hakkında fikrin var mı?”

“Yok. Bizim veri tabanlarında taradım ve hiçbir şey bulamadım. Yani bildiğin gibi pek anlamlı sayılmaz.”

“Son altı yılda Florida’da tutuklanmadığı anlamına geliyor. FBI’den araştırabilir misin?”

“Herhalde hayır. Bir neden söylememi isterler ve hiçbir şey bilmediğim için onlara sunacak bir nedenim yok. Çok açık bir soru sorabilir miyim?”

“Lütfen sor.”

“YDK bir soruşturma kuruluşu, değil mi?”

“Öyle sayılır.”

“Öyleyse niçin fotoğraflarımızı ve öz geçmişlerimizi oldukça aptal bir web sayfasına yüklüyoruz?”

“Patrona sor.”

“Patronumuz filan yok. Şu bürokrat kadın, biz fark bile etmeden, onu özlemeden buradan gitmiş olacak.”

“Herhalde. Bak Darren bu konuşmayı çok kez yaptık. Güzel yüzlerimizin bir YDK sayfasında olmasını istemiyoruz. Bu ne-

denle kendiminkini beş yıldır güncellemedim. Hâlâ otuz dört yaşında görünüyorum.”

“Ben aslında otuz bir derdim ama ne de olsa ön yargılıyım.”

“Teşekkür ederim.”

“Sanırım çok fazla zararı yok. Katillerin ve uyuşturucu satıcılarının peşinden gidiyormuşuz gibi değil.”

“Doğru.”

“Öyleyse bu kadın her kimse, şikâyeti nedir?”

“Henüz bilmiyorum. Destek olduğun için teşekkürler.”

“Çok da işe yaradı ya!”

2

Ramada'nın salonu, otelin yüksek camla çevrili avlusunun büyük bir bölümünü kaplıyordu. Saat altıda krom kaplamalı bar, devlet dairelerinin çekici sekreterlerinin peşinde koşan, iyi giyimli lobicilerle kalabalıklaşmıştı ve masaların çoğu doluydu. Florida meclisi, beş blok ötede Capitol adlı kongre binasında oturumdaydı ve kent merkezindeki bütün salonlar politika hakkında konuşan, para ve seks avına çıkmış önemli insanlarla doluydu.

Lacy içeri girince erkek kalabalığının dikkatini çekti ve doğruca arka taraftaki küçük bir masada tek başına, önünde bir su bardağıyla oturan Margie'ye doğru yürüdü. "Geldiğin için teşekkürler," dedi Margie, Lacy otururken.

"Ne demek. Burasını biliyor muydun?"

"Hayır. İlk kez geldim. Oldukça popüler, değil mi?"

"Yılın bu döneminde evet. Karnaval sona erince, her şey dinginleşir."

"Karnaval mı?"

"Yasama dönemi. Ocaktan marta kadar. İçki dolabınızı kilitleyin. Kadınları ve çocukları saklayın, bu işleri bilirsin."

"Anlamadım."

"Sanırım burada yaşamıyorsun?"

"Hayır, yaşamıyorum."

Bezgin bir kadın garson yanlarında durup su bardağına kaşlarını çatarak bakarken bir şey içip içmeyeceklerini sordu. Mesajı açtı: Hanımlar doluyuz ve masanızı içki parası ödeyecek birine verebilirim.

“Bir kadeh beyaz şarap,” dedi Lacy.

“Bana da,” diye ekledi Margie aceleyle ve garson uzaklaştı.

Konuştuklarının duyulmayacağından emin olmak için Lacy sağına soluna baktı. Duyulmazdı. Masaların arası yeterince açıktı ve bardan yükselen uğultu her şeyi bastırıyordu.

Lacy söze başladı, “Pekâlâ. Burada yaşamıyorsun ve gerçek adını bilmiyorum. Alışkın olduğum gibi yavaş bir başlangıç yapıyoruz diyebilirim. Yine galiba sana söylediğim gibi, benimle iletişim kuran fakat yaşadıklarını anlatma zamanı gelince, dilleri tutulan insanlar için çok zaman harcıyorum.”

“Önce ne öğrenmek istiyorsun?”

“Adını söylemeye ne dersin?”

“Bunu yapabilirim.”

“Harika.”

“Ama adımla ne yapacağını bilmek istiyorum. Bir dosya mı açacaksın? Dijital bir dosya mı yoksa eskisi gibi kâğıt kalemlerle açılan bir dosya mı? Eğer dijitalse, nerede saklanacak? Benim adımla başka kim öğrenecek?”

Lacy zorlukla yutkunup gözlerini okumaya çalıştı. Margie göz temasını uzun süre devam ettiremedi ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Gerginsin ve adeta izleniyormuşsun gibi davranıyorsun,” dedi Lacy.

“Ben izlenmiyorum Lacy ama her şey bir iz bırakır.”

“Birinın peşinden gideceği bir iz. Bu kişi cinayet işlediğinden kuşkulandığın yargıç mı? Bana yardım et Margie. Bir şeyler ver.”

“Her şey bir iz bırakır.”

“Bunu biraz önce de söyledin.”

Garson aceleyle yaklaştı, iki kadeh şarap ve bir kâse fıstık bırakacak kadar durakladı.

Margie şarap kadehini fark etmemiş gibi göründü ama Lacy bir yudum içti. “Yani hâlâ isim konusuna takıldık. Bir yere yazarım ve başlangıçta bizim iletişim ağından uzak tutarım.”

Margie başını salladı ve adeta başka birisi oluverdi. “Jeri Crosby, kırk altı yaşında, Mobile’deki Güney Alabama Üniversitesi’nde siyaset bilimi profesörü. Bir evlilik, bir boşanma, bir kız çocuk.”

“Teşekkür ederim. Ve babanın şu anda görevde olan bir yargıç tarafında öldürüldüğünü düşünüyorsun. Doğru mu?”

“Evet, Florida’daki bir yargıç.”

“Yani bin kişiye kadar indirgedik.”

“O, Yirmi İkinci Bölge yargıçlarından biri.”

“Etkileyici. Şimdi sayı kırka kadar düştü. Zanlının ismini ne zaman öğrenebileceğim?”

“Çok yakında. Biraz yavaşlayabilir miyiz? Bu işten birazcık bahsetmek bile beni tedirgin etmeye yetiyor.”

“Şarabına dokunmadın. Belki yardımı olur.”

Jeri bir yudum içti, derin bir soluk aldı ve konuştu, “Senin kırk yaşında olduğunu tahmin ediyorum.”

“Neredeyse. Otuz dokuz yani yakında kırk olacağım. Travmatik mi?”

“Şeyy, sanırım bir bakıma. Ama hayat devam ediyor. Yani yirmi iki yıl önce hâlâ lisedeydin değil mi?”

“Sanırım. Konuyla bağlantısı nedir?”

“Gevşe Lacy, şimdi ben konuşuyorum, tamam mı? Bir yere ulaşıyoruz. O tarihte çocuktun ve herhalde emekli hukuk profesörü Bryan Burke cinayeti haberini hiç okumadın.”

“Hiç duymadım. Baban mı?”

“Evet.”

“Çok üzüldüm.”

“Teşekkürler. Yaklaşık otuz yıl babam Florida’nın Tampa bölgesinde, Gulfport’taki Stetson Hukuk Fakültesi’nde ders verdi.”

“O okulu biliyorum.”

“Altmış yaşında ailevi nedenlerle emekli oldu ve Güney Carolina’da doğup büyüdüğü kente geri döndü. Babam hakkında daha sonra sana vereceğim kapsamlı bir dosyam var. Fark-

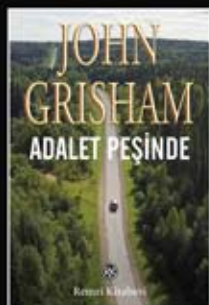
Grisham'ın *Muhbir* adlı romanında, Florida Adli Denetim Kurulu'nda görevli Lacy Stoltz, rüşvetçi bir yargıcı soruşturmuştu. Sonuçta suçlular mahkûm olmuş ama kendisi de saldırıya uğramış ve ölümden dönmüştü. Üç yıl sonra, kırkına yaklaşırken, Lacy Stoltz artık yorulmuştu ve hayatında bir değişiklik yapmak için hazırdı.

Ama bu sırada, Jeri adında gizemli bir kadınla tanıştı. Kadının babası yirmi yıl önce faili meçhul bir cinayete kurban gitmişti. Jeri birinden kuşkuluyor ve onu takıntılı biçimde yirmi yıldır gizlice izliyordu. Bu süreçte adamın başka kurbanlarının da olduğunu keşfetmişti. Katil çok zekiydi, sabırlıydı ve emniyet teşkilatından hep bir adım öndeydi. Adli tıbbı, polis yöntemlerini, daha da önemlisi yasaları çok iyi biliyordu.

Katil bir yargıçtı — Lacy'nin sorumluluğu altındaki bölgede görev yapan bir yargıç...

Adam, karşısına çıkmış ve bir şekilde onu kızdırmış şanssız kurbanların ve hedeflerin isimlerini listesine ekleyip duruyordu. Lacy kendi ismini de bu listeye yazdırmadan onu adalete teslim edebilecek miydi?

Yargıç'ın Listesi her açıdan, John Grisham'ın şimdiye kadar en şaşırtıcı, en gerilimli romanı.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2145-6

9 789751 421456